

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Holubem, advokátem, se sídlem Brno, Kopečná 14, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2003, č. j. 29 Ca 291/2001 -30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2003, č. j. 29 Ca 291/2001-30 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 5. 6. 2001, zn. 3380/2001 – 01 – 0101 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo vysloveno, že se mění rozhodnutí Celního úřadu Znojmo ze dne 30. 4. 2001 tak, že se uložené zvláštní opatření „propadnutí“ nahrazuje slovem „zabraní“ s tím, že v ostatních částech zůstává výrok nezměněn.

Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud vycházel z toho, že „napadená“ rozhodnutí správních orgánů (tedy rozhodnutí správních orgánů prvního i druhého stupně) vycházejí ze závěru, že žalobce skladoval v nákladovém prostoru

nákladního automobilu celkem 800 000 ks neznačených cigaret. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 303/1993 Sb., o zrušení státního tabákového monopolu a opatřeních s tím souvisejících stanoví, že příslušný orgán uloží fyzické nebo právnické osobě, která skladuje nebo prodává cigarety neznačené podle § 4 odst. 1 téhož zákona, při prvním zjištění jejich skladování nebo prodeje pokutu až do výše 100 000 Kč. V ustanovení § 8 odst. 10 citovaného zákona je uvedeno, že skladováním neznačených cigaret se pro účely tohoto zákona rozumí skladování v prostorách k tomu určených (skladech), v dopravních prostředcích, a to i při přepravě, v kancelářích nebo jiných nebytových prostorách a v prodejních místech včetně stánkového a obdobného prodeje. Bylo tedy na správních orgánech, aby dostály své zákonné povinnosti ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (dále jen „správní řád“), tedy aby v odůvodnění napadených rozhodnutí dostatečným způsobem vyslovily úvahy týkající se výkladu klíčového termínu skladování (skladování v dopravních prostředcích). K výkladu tohoto pojmu nedošlo, neboť obě napadená rozhodnutí bez dalšího uvádějí, že žalobce jako řidič převážel v nákladním automobilu 800 000 ks neznačených cigaret a tím je též skladoval. V napadeném rozhodnutím tak chybí potřebný výklad zákona, a sice zda skladováním cigaret je možno rozumět jejich pouhé převážení v dopravním prostředku, či zda je potřeba naplnit i jiné kumulativní znaky. Žalovaný (stejně jako orgán prvostupňový) tedy porušil napadeným rozhodnutím kogentní ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu a jeho rozhodnutí proto z hlediska zákona neobstojí. Napadené rozhodnutí žalovaného dále zcela postrádá odůvodnění, na jakém právním a skutkovém základě je založen výrok, že rozhodnutí Celního úřadu Znojmo se mění tak, „že se ruší uložené zvláštní opatření: „propadnutí“ a nahrazuje se slovem „zabrání“. Úvaha, vyjádřená v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, že „dle zásady jednoty právního řádu dospěl žalovaný k závěru, že propadnutí neznačených cigaret lze uložit jejich vlastníkovi“, přičemž nebylo prokázáno, že by vlastníkem byl žalobce, je zcela nedostačující. Je povinností žalovaného (ve smyslu shora citovaného ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu) řádně odůvodnit po právní i skutkové stránce, proč dospěl k citovanému rozhodnutí. Lze navíc částečně přisvědčit i námitce žalobce o možnosti vzniku určitých pochybností pokud jde o výklad ve smyslu výroku napadeného rozhodnutí žalovaného, nicméně z kontextu obou napadených rozhodnutí je, dle názoru soudu, možno jednoznačně dovodit, že žalovaný změnil prvostupňové správní rozhodnutí o uložení zvláštního opatření propadnutí cigaret, tak že vyslovil jejich zabránění. Bude nicméně na žalovaném, aby v dalším řízení používal zejména ve výrokových částech rozhodnutí zcela jasná vyjádření.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jádrem celého problému je interpretace ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, zejména otázky míry informací, poskytnutých účastníkovi řízení v odůvodnění rozhodnutí, popřípadě otázka, jaké minimum skutkových a právních okolností musí být v odůvodnění rozhodnutí obsaženo, aby nedošlo k porušení citovaného ustanovení. Ze slovního výkladu by mohlo vyplývat, že správní orgán se musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat beze zbytku se všemi skutečnostmi, o které je výrok opřen. Naznačená interpretace tohoto ustanovení by vedla k tomu, že výsledkem by bylo rozhodnutí kasuistické, komplikované a z tohoto důvodu pro účastníka nepřehledné a nesrozumitelné. Dle názoru stěžovatele přiměřená aplikace ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu znamená nalezení míry skutkové i právní interpretace, která zajistí účastníkovi řízení srozumitelnou informaci o skutečnostech, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel, a o způsobu aplikace práva. Z hlediska požadavků vyslovených soudem nelze totiž zcela přesně určit, jaká míra informací uvedených v odůvodnění rozhodnutí by soud vůbec uspokojila.

Konstatoval-li stěžovatel v soudem zrušeném rozhodnutí, že účastník řízení neznačené cigarety vezl v nákladním automobilu, dále že tím, že je převážel, a tedy je skladoval, nelze než dovodit, že skladováním neznačených cigaret rozumí stěžovatel jejich umístění do dopravního prostředku, logicky tedy i jejich převážení v dopravním prostředku bez naplnění jiných kumulativních znaků. Jiný závěr z obsahu celého odůvodnění nelze učinit. Vzhledem ke znění ustanovení § 8 odst. 10 zákona č. 303/1993 Sb., o zrušení státního tabákového monopolu a o opatřeních s tím souvisejících, ve znění pozdějších předpisů, by požadavek naplnění jiných kumulativních znaků byl v rozporu s danou skutkovou podstatou. Tento názor soudu je v rozporu s jeho dosavadní praxí a tedy je zásahem do právní jistoty, když v podobných věcech v tomto případě Krajský soud v Brně rozhoduje různě.

Co se týče druhého důvodu zrušení správního rozhodnutí, tedy absence odůvodnění, na jakém právním a skutkovém základě je založena změna výroku, stěžovatel i zde splnil v nejnütnější míře požadavky na náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. Zákon č. 303/1993 Sb., o zrušení státního tabákového monopolu a o opatřeních s tím souvisejících, ve znění pozdějších předpisů ukládá povinnost uložit zvláštní opatření propadnutí či zabránění neznačených cigaret, tyto pojmy však citovaný zákon nevysvětluje. V zákoně jsou však uvedeny dva pojmy, tedy beze sporu existuje mezi nimi rozdíl, který stěžovatel spatřuje skutečně „pouze“ dle zásady jednoty právního řádu ve vlastnickém vztahu k neznačeným cigaretám. Tedy, že propadnutí neznačených cigaret lze uložit prokazatelnému vlastníkovi neznačených cigaret a zabránění všem jiným osobám. Vlastnické právo účastníka řízení nebylo prokázáno, proto stěžovatel ve svém rozhodnutí vyslovil zabránění. Také zde, k požadavku soudu na odůvodnění skutkové stránky, stěžovatel odkazuje na názor vyslovený Krajským soudem v Plzni a tedy ve věcech sp. zn. 30 Ca 278/96 a 30 Ca 297/97, že otázka vlastnictví neznačených cigaret nemá vliv na naplnění znaků skutkové podstaty jiného správního deliktu a její zkoumání by bylo nad zákonný rámec.

Soudem zrušené rozhodnutí stěžovatele tedy splňuje v nejnütnější míře náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, uvedené skutkové a právní údaje odůvodnění jsou postačující, když dostatečně odůvodňují výrok soudem zrušeného rozhodnutí.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně poukázal na žalobu a dále uvedl, že žalovaný se především měl náležitě vypořádat s institutem skladování zboží ve vztahu k činnosti, která souvisí s následným prodejem tohoto zboží (s doložením dalších znaků - jak po subjektivní, tak i po objektivní stránce). Dále poukázal na ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 303/1993 Sb. a konečně vyslovil přesvědčení, že s ohledem na výše uvedené nemohl být přepravou zboží, které navíc nebylo vlastnictvím žalobce, „naplněn zákon č. 303/1993 Sb., v platném znění“. Proto žalobce navrhl, aby rozsudek byl „Nejvyšším správním soudem potvrzen v celém rozsahu“.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s.ř.s.) a shledal kasační stížnost důvodnou. Tento soud vycházel z následujících skutečností a úvah.

Pokud se stěžovatel v obecné rovině v kasační stížnosti zabývá výkladem ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, je třeba uvést, že správní orgán je povinen se vypořádat se všemi rozhodnými skutečnostmi. Míra podrobnosti pak závisí na konkrétních okolnostech věci, které se rozhodnutí týká (tedy zejména na okolnostech skutkových,

odborného - neprávniho - hodnocení, právních úvah, se zřetelem na tvrzení a námitky účastníků řízení). Nelze tvrdit, že by při stručném, ale výstižném odůvodnění, bylo rozhodnutí kasuistické, komplikované, pro účastníka nepřehledné a nesrozumitelné.

Pokud se však týká dotyčného rozhodnutí žalovaného (stejně i citovaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), je třeba stěžovateli přisvědčit v tom, že se žalovaný se zřetelem i na zjištění skutkové okolnosti vypořádal s otázkou, zda se jednalo o skladování neznačených cigaret ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 a § 8 odst. 10 zákona č. 303/1993 Sb. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) má zato, že skladováním se rozumí jejich převážení v dopravním prostředku bez naplnění jiných kumulativních znaků. Nelze tedy žalovanému v tomto směru vytýkat nedostatek odůvodnění rozhodnutí – porušení ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán v rozhodnutí svůj právní názor dostatečně vyjádřil. Pokud krajský soud měl zato, že převážení v automobilu ještě nenaplnuje znaky skladování (v dopravních prostředcích i při přepravě) a že je třeba, aby příp. byly naplněny i jiné kumulativní znaky, jednalo by se o odlišné právní hodnocení soudem (o výtku nesprávného právního hodnocení správním orgánem). Krajský soud měl pak alespoň rámcově (s příp. příkladným výčtem) uvést, v čem spatřuje se zřetelem na zjištěné skutkové okolnosti – rozdíl mezi převážením, a skladováním v dopravním prostředku při přepravě, a jaké další kumulativní znaky by měly být naplněny (a příp. zda se zřetelem k tomu není třeba doplnit i důkazní řízení). Takovéto právní hodnocení však napadený rozsudek krajského soudu postrádá.

Přisvědčit je třeba naopak krajskému soudu, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje zdůvodnění, na jakém právním a skutkovém základu je založen výrok, že rozhodnutí Celního úřadu Znojmo se mění tak, že se ruší uložené zvláštní opatření „propadnutí“ a nahrazuje se slovem „zabrání“. V příslušné části odůvodnění rozhodnutí žalovaného je totiž pouze uvedeno, že nebylo prokázáno, že účastník řízení je vlastníkem neznačených cigaret (s výkladem pojmu „propadnutí“) s tím, že námitky v odvolání byly shledány důvodnými. Proč však bylo vysloveno „zabrání“ cigaret, odůvodnění rozhodnutí již vůbec neobsahuje. Samotné (dodatečné) zdůvodnění v kasační stížnosti nemůže vadu správního rozhodnutí (porušení ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu) zhojit.

Bude třeba, aby krajský soud vzal zřeteli na to, že výrok o uložení pokuty a výrok o propadnutí resp. zabrání věci jsou dvě relativně samostatné části rozhodnutí (vycházející sice obě ze závěru o spáchání správního deliktu, ale ukládající odlišné povinnosti, navíc se opírající o rozdílná zákonná ustanovení). Pokud by tedy krajský soud (vázan shora uvedeným právním názorem) dospěl k názoru, že správní sankce (pokuta) byla uložena právem (neshledal by v tomto směru důvodnými žalobní námitky), přicházelo by v úvahu zrušení rozhodnutí žalovaného jen v části, týkající se změny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Ze všech těchto důvodů bylo napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení (§110 odst. 1 s. ř. s.), který rozhodne v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. 7. 2004

JUDr. Petr Příhoda

předseda senátu